

ANNA TODD

**După ce
ne-am
întâlnit**

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ
OANA DUȘMĂNESCU

TREI

Prolog

Colegiul părise dintotdeauna ceva de o importanță capitală, o parte esențială care descrie valoarea unei persoane și care îi modelează viitorul. Trăim vremuri în care oamenii te întreabă ce facultate ai terminat înainte să-ți cunoască numele de familie. De la o vârstă fragedă am fost învățată, mai degrabă dresată, să mă pregătesc pentru formarea profesională. Se transformase în acea necesitate care îmi cerea pregătire fără încetare și care devenise aproape obsesie. Fiecare materie pe care am ales-o, fiecare temă pe care o duceam la bun sfârșit din prima zi de liceu gravita în jurul intrării la facultate. Și nu la orice facultate; mama își băgase în cap să intru la Washington Central University, aceeași școală la care mersese și ea, dar pe care nu o terminase niciodată.

Nu aveam idee că la colegiu voi găsi mult mai mult decât învățatură. Nu aveam idee că a-mi alege cursurile opționale în primul semestru va părea, câteva luni mai târziu, ceva de-a dreptul trivial. Eram naivă pe atunci și, în multe feluri, încă mai sunt. Dar nu aveam de unde să știu ce mă așteaptă. Întâlnirea cu a mea colegă de cameră

a fost intensă și ciudată de la bun început, iar aceea cu grupul ei de prieteni țcăniți, și mai și. Erau atât de diferiți de toată lumea pe care o cunoscusem înainte și eram intimidată în prezența lor, nedumerită de lipsa de atenție pe care o acordau naturii umane. Foarte repede m-am integrat în nebunia lor, bucurându-mă de ea...

Acela a fost momentul în care *el* mi-a pătruns în suflet.

De la prima noastră întâlnire, Hardin mi-a schimbat viața într-un fel în care niciun curs de la nicio facultate și niciun grup de lectură pentru tineret nu mi-ar fi putut-o schimba vreodată. Viața mea s-a transformat, iute, într-un film ca acelea pe care le vedeam în adolescență, iar replicile lor ridicole au devenit realitate. Aș fi făcut ceva diferit dacă aș fi știut ce va urma? Nu sunt sigură. Mi-ar plăcea să pot da un răspuns cinstit, dar nu sunt în stare. Uneori sunt recunoscătoare, atât sunt de absorbită de pasiunea momentului, încât judecata mi se întunecă și nu îl văd decât pe el. În alte ocazii, mă gândesc la durerea pe care mi-a provocat-o, la faptul sfâșietor că m-am pierdut pe mine, așa cum eram, la haosul acelor momente când simțeam că lumea mi se dă peste cap, și răspunsul nu mai este, dintr-odată, atât de limpede ca la început.

Dar sunt sigură că viața și inima mea nu vor mai fi niciodată aceleași, nu după apariția lui Hardin.

1

Alarma trebuie să sune în curând. Stătusem trează jumătate de noapte, foindu-mă pe toate părțile, numărând spațiile dintre plăcile din tavan și repetându-mi planul în minte. Unii obișnuiesc să numere oi; eu planific. Mentea mea nu-și permite nicio pauză din a face planuri, iar ziua de azi, cea mai importantă din cei 18 ani ai vieții mele, nu face excepție.

— Tessa! Aud vocea mamei cum mă strigă de jos.

Oftez înăbușit cât să mă aud doar eu, mă dau jos din patul meu mic, dar confortabil. Pierd timpul îndesând colțurile cearșafului la capătul patului, pentru că aceasta este ultima dimineață care mai face parte din programul meu obișnuit. De azi înainte, acest dormitor nu va mai fi căminul meu.

— Tessa! strigă din nou.

— M-am trezit! strig și eu.

Zgomotul făcut de ușile dulapurilor care se deschid și se închid la parter cu o izbitură îmi arată că și ea este la fel de panicată ca și mine. Am stomacul strâns ca un nod și, în timp ce fac duș, mă

rog ca neliniștea pe care o simt să se estompeze pe măsură ce va trece timpul. Toată viața mea a însemnat o serie de pregătiri pentru această zi, prima mea zi de facultate.

Mi-am petrecut ultimii câțiva ani anticipând cu emoție această zi. Mi-am petrecut weekendurile învățând și pregătindu-mă pentru asta, în vreme ce colegii mei se distrau, beau și făceau tot ce fac adolescenții pentru a intra în bucluc. Nu era cazul meu. Eu eram fata care își petrecea nopțile învățând cu picioarele încrucișate pe podeaua din sufragerie, alături de mama, care bârfea și se uita cu orele la QVC, în căutarea unor noi metode de a-și îmbunătăți aspectul.

În ziua în care a sosit scrisoarea de acceptare la Washington Central University nu puteam fi mai emoționată, iar mama a plâns ore în șir. Nu pot să spun că nu m-am simțit mândră pentru faptul că munca mea asiduă dăduse roade. Intrasem la singura facultate la care făcusem cerere și, pentru că nu aveam bani mulți, obținusem suficiente burse pentru a-mi menține cheltuielile studențești la minimum. A existat un moment când, pentru foarte scurt timp, m-am gândit să plec din Washington ca să studiez în altă parte. Dar am văzut cum chipul mamei pălește și cum se plimbă prin sufragerie timp de aproape o oră și atunci i-am spus că nu am vorbit serios.

În clipa în care intru sub duș, mușchii încordați mi se mai relaxează puțin. Stau aici, sub apa fierbinte, încercând să mă calmez, dar nu fac altceva decât să mă agită și mai tare. Și sunt atât de absentă încât, după ce într-un final mă spăl pe cap și pe corp, de-abia mi-a mai rămas suficientă apă caldă pentru a mă rade pe picioare, de la genunchi în jos.

Îmi înfășor un prosop peste trupul ud și aud vocea mamei strigându-mă din nou. Știind că este dominată de emoții, o iert, dar rămân să-mi usuc părul. Știu că e îngrijorată de plecarea mea la colegiu, dar eu am plănuit această zi până la ultimul detaliu, timp de luni de zile. Numai una din noi își poate permite să fie dărâmată nervos și trebuie să mă asigur că nu sunt eu aceea și că pot să-mi urmez planul.

Măinile îmi tremură și nu nimeresc fermoarul rochiei. Nu-mi place deloc, dar mama a insistat să o port. În cele din urmă câștig bătălia cu fermoarul și îmi iau puloverul preferat ce stă agățat de ușa dulapului. Când mă văd îmbrăcată, simt că nervii mi s-au mai domolit, până observ o gaură micuță pe mâneca puloverului. Îl arunc pe pat, apoi mă încălț, știind că mama devine din ce în ce mai nerăbdătoare cu fiecare secundă care trece.

Iubitul meu, Noah, va apărea în curând pentru a ne însoți. Este cu un an mai mic decât mine, dar și el va împlini 18 ani în curând. Este un tip sclipitor și are 10 pe linie, exact ca mine, și — vai, cât de bucurătoare sunt — are de gând să mă urmeze la WCU anul viitor. Eu mi-aș dori să vină de pe acum, mai ales că nu cunosc pe absolut nimeni la colegiu, dar mă mulțumesc cu faptul că mi-a promis că mă va vizita cât va putea de des. Tot ce mai vreau este o colegă normală de cameră; este singurul lucru pentru care mă rog și pe care nu-l pot controla, în pofida planurilor mele.

— Ther-e-saaaa!

— Mamă, vin acum. *Te rog*, nu mai țipa după mine! strig eu coborând scările.

Noah stă la masă vizavi de mama, holbându-se la ceasul de mână. Albastrul tricoului său polo i se potrivește cu albastrul-deschis al ochilor. Iar părul blond îi este pieptănat și dat cu gel la perfecție.

— Hei, studento.

Zâmbește perfect și strălucitor, ridicându-se în picioare. Mă trage către el într-o îmbrățișare strânsă și închid gura când îi simt mirosul exagerat al coloniei. Da, uneori exagerează cu asta.

— Hei. Îi întorc același zâmbet fericit, încercând să-mi ascund emoțiile în timp ce îmi strâng părul blond-cenușiu într-o coadă.

— Iubito, putem aștepta câteva minute până îți aranjezi părul, spune mama încetișor.

Mă duc către oglindă și dau din cap; are dreptate. Părul meu trebuie să fie impecabil astăzi și, desigur, nu a ezitat să-mi reamintească

acest lucru. Ar fi trebuit să-l ondulez cum îi place ei, așa, ca dar de despărțire.

— Duc eu bagajele la mașină, se oferă Noah, întinzând o palmă în care mama pune cheile. Sărutându-mă repede pe obraz, iese din cameră, cu bagajele în mână și cu mama pe urmele lui.

A doua încercare de aranjare a părului se încheie cu un rezultat mult mai satisfăcător decât prima. Îmi trec o perie de haine peste rochia gri, ca ultim gest.

Ies din casă și merg către mașina plină ochi cu lucrurile mele, iar în acest timp fluturii din stomac dansează, făcându-mă să mă simt puțin mai relaxată la gândul că mai am un drum de două ore și jumătate la dispoziție pentru a-i face să dispară.

Habar nu am cum va fi la colegiu și, dintr-odată, întrebarea care îmi pune stăpânire pe gânduri este: *O să-mi fac vreun prieten?*

2

Aș vrea să pot spune că peisajul familiar din centrul orașului Washington mă liniștea, în timp ce mergeam cu mașina, sau că mă cuprindea vreun simț al aventurii, cu fiecare indiciu care ne arăta că ne apropiem din ce în ce mai mult de Washington Central. Dar eu eram în vârtejul planificării și obsesiei. Nu mai țin minte exact nici despre ce vorbea Noah, dar știu că încerca să mă calmeze și că era foarte emoționat pentru mine.

— *Am ajuns!* chităie mama în timp ce trecem pe sub o poartă de piatră și intrăm în campus.

Arată la fel de bine în realitate ca în broșuri și pe site și sunt impresionată de clădirile elegante de piatră. Sute de oameni împânzesc locul, părinți îmbrățișându-și și sărutându-și copiii la despărțire, grupuri de boboci îmbrăcați din cap până-n picioare în haine WCU și câțiva întârziați, rătăciți și confuzi. Dimensiunea campusului mă intimidă, dar sper ca în câteva săptămâni să mă simt ca acasă.

Mama insistă ca, împreună cu Noah, să mă însoțească la secretariatul de înscriere al bobocilor. Ea reușește să-și păstreze un zâmbet

pe chip timp de trei ore întregi, iar Noah ascultă cu atenție, așa cum fac și eu.

— Mi-ar plăcea să-ți văd camera înainte să plecăm. Trebuie să mă asigur că totul este în regulă, spune mama când ceremonia de deschidere se termină.

Ochii ei scrutează vechea clădire, plini de dezaprobare. Are darul de a găsi răul în orice. Noah zâmbeste, inseninând atmosfera, și mama se destinde.

— Nu-mi vine să cred că ai început facultatea! Singura mea fiică, studentă, locuind de una singură. Pur și simplu nu pot să cred, se vaită ea, bâzâind ușor, atentă, totuși, să nu-și întindă machiajul.

Noah este în spatele nostru, cărându-mi bagajele în timp ce înaintăm pe coridor.

— Camera mea este la B22... acum suntem în aripa C, le spun.

Din fericire, văd un B mare pictat pe un zid.

— Pe aici, indic eu când mama o ia în direcția opusă.

Mă simt recunoscătoare că mi-am adus doar câteva haine, o pătură și câteva dintre cărțile preferate, pentru ca Noah să nu aibă multe de cărat și eu să nu am multe de despachetat.

— B22, oftează mama.

Tocurile ei sunt scandalos de înalte pentru distanța pe care trebuie s-o parcurgem. La capătul unui hol lung, bag cheia într-o ușă veche de lemn și, când aceasta se deschide scârțâind, mamei îi scapă un oftat zgomotos. Camera e mică și are două paturi minuscule și două birouri. După o clipă, ochii mei descoperă motivul uimirii mamei: jumătate din cameră este acoperită de postere cu formații de care nu am auzit în viața mea, iar chipurile de pe ele sunt pline de piercing-uri, și trupurile — de tatuaje. Și apoi dăm cu ochii de o fată care zace într-unul din paturi, cu părul ei roșu strălucitor, machiată cu o tonă de creion dermatograf și cu brațele acoperite de tatuaje colorate.

— Hei, spune ea cu un zâmbet pe care, spre surpriza mea, îl găsesc fascinant. Eu sunt Steph.

Se ridică în coate, iar decolteul i se ițește prin bluza dantelată, ceea ce mă face să-l lovesc discret pe Noah când îl prind zgâindu-se la sânii ei.

— H-hei. Eu sunt Tessa, mă sufoc eu, și toate bunele mele maniere zboară pe ușă.

— Hei, Tessa, încântată de cunoștință. Bine ai venit la WCU, unde dormitoarele sunt minuscule și petrecerile sunt colosale.

Fata cu păr roșu aprins zâmbește și mai larg. Capul îi cade pe spate într-un hohot de râs văzând cele trei expresii oripilate pe care le are în fața ochilor. Mamei i-a căzut fața, e practic pe covor, iar Noah se foiește jenat. Steph vine către noi, eliminând prăpastia, și mă ia în brațe. Pentru un moment îngheț, surprinsă de afecțiunea ei, dar îi întorc gestul atât de amabil. Exact în clipa în care Noah îmi lasă bagajele pe podea și mă întreb dacă toate acestea nu reprezintă cumva o imensă glumă, se aude o bătaie în ușă.

— Intră! strigă noua mea colegă de cameră.

Ușa se deschide și în încăperea intră doi băieți, înainte ca Steph să-și fi terminat urarea de bun venit.

Băieți în dormitorul fetelor din prima zi? Poate că Washington Central a fost o decizie proastă. Sau poate voi găsi o modalitate prin care să-mi aleg singură colega de cameră? După expresia îndurerată a mamei mele, presupun că și ei îi trec prin cap aceleași gânduri. Biata femeie arată de parcă urmează să leșine în orice moment.

— Hei, tu ești colega lui Steph? Întreabă unul din băieți.

Are părul blond aranjat în sus și şuvițe șatene care străbat prin el. Brațele îi sunt presărate cu diverse tatuaje și cerceii din ureche sunt de mărimea unei monede de cinci cenți.

— Mm... da. Eu sunt Tessa, reușesc să spun.

— Eu sunt Nate, nu mai fi atât de emoționată, zice el zâmbind și punându-mi mâna pe umăr. O să-ți placă aici. Vorba lui este caldă și primitoare, în ciuda aspectului dur.

— Sunt gata, băieți, spune Steph apucând o geantă neagră și grea de pe pat.

Ochii mi se mută la băiatul înalt și brunet care se sprijină de perete. Părul său arată ca o grămadă de raze adunate pe cap, împinse pe spate, poartă piercing în sprânceană și în buză. Privirea îmi coboară pe tricoul său negru, apoi pe brațe, care sunt și ele acoperite de tatuaje; nu văd niciun centimetru de piele neatinsă. Spre deosebire de Steph și Nate, el pare pictat doar în negru, gri și alb. E înalt, suplu și știu că îl privesc în cel mai nepolitic mod posibil, dar nu mă pot uita în altă parte.

Mă aștept să se prezinte și el, așa cum a făcut-o prietenul lui, dar el rămâne tăcut, rotindu-și ochii de plectiseală și scoțând un telefon din buzunarul jeansilor săi negri și strămți. Cu siguranță el nu este la fel de prietenos ca Steph sau Nate. Dar este mult mai atrăgător; ceva mă face să nu-mi pot lua ochii de la chipul său. Îmi dau seama vag că Noah mă privește și, într-un final, îmi mut privirea și mă prefac că mă holbam doar pentru că eram șocată.

Pentru că despre asta este vorba, nu-i așa?

— Ne mai vedem, Tessa, spune Nate și cei trei ies din cameră.

Expir prelung. Ar fi puțin spus dacă aș pretinde că ultimele câteva minute au fost incomode.

— Te muți în alt dormitor! zbiară mama, de îndată ce ușa se închide.

— Nu, nu pot, oftez. E în regulă, mamă.

Fac tot ce pot ca să-mi ascund emoția. Nici eu nu știu cât de bine vor merge lucrurile, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca autoritara mea mamă să facă o scenă chiar în *prima mea zi* de facultate.

— Oricum, sunt sigură că ea nici nu va sta prea mult pe aici, încerc eu s-o conving pe ea și pe mine totodată.

— Nici vorbă, mergem să schimbăm chiar acum. Înfățișarea ei îngrijită contravine cu furia de pe chipul ei; părul său lung și blond este adunat pe un singur umăr, cu toate acestea fiecare buclă pare intactă. Nu vei sta în cameră cu cineva care primește înăuntru bărbați, de fapt, derbedei!

Mă uit în ochii ei gri, apoi la Noah.

— Mamă, te rog, hai să vedem cum decurg lucrurile. Te rog, o implor eu.

Nici nu vreau să-mi imaginez ce haos ar crea încercarea de ultim moment de a-mi schimba camera. Și cât de umilitor ar fi.

Mama se mai uită o dată prin cameră, stăruind pe partea decorată de Steph, și suspină dramatic la peisajul întunecat.

— Bine, șuieră spre surprinderea mea. Dar trebuie să avem o mică discuție înainte să plec.

O oră mai târziu, după ce am ascultat-o avertizându-mă despre primejdiile petrecerilor și ale bărbaților de la facultate, folosind un limbaj stânjenitor pentru urechile mele și ale lui Noah, mama dă semne că ar vrea să plece. În stilul ei obișnuit, cu îmbrățișări și sărutări rapide, iese din cameră, anunțându-l pe Noah că îl așteaptă în mașină.

— O să-mi lipsească prezența ta din fiecare zi, spune el blând și mă ia în brațe.

Îi inhalez colonia, cea pe care i-am cumpărat-o două Crăciunuri la rând, și oftez. Parfumul exagerat s-a mai dus și îmi dau seama că îmi va fi dor de acest miros, de confortul și familiaritatea pe care le emană, chiar dacă m-am plâns de multe ori de el în trecut.

— Și tu o să-mi lipsești, dar putem vorbi în fiecare zi, îi promit și îmi pun brațele în jurul trupului său și mă ghemuiesc aproape de gâtul lui. Aș fi vrut să fii aici încă de anul acesta.

Noah este cu doar câțiva centimetri mai înalt decât mine, dar îmi place că diferența dintre noi nu este atât de mare. Mama obișnuia să mă necăjească în copilărie, susținând că bărbații cresc câte